

Ik wens Mikael dat hij uitgroeit tot een fantastische Third Culture Kid

Mikael moet terug

Mikael moet terug naar Armenië. Het land van herkomst van zijn moeder. Dat voelt onrechtvaardig en onmenselijk. Minister Faber weigert om haar discretionaire bevoegdheid te gebruiken, de hand over haar hart te wrijven en een uitzondering te maken. Ondanks alle protesten en een oproep van burgemeester Halsema. Dat is onmenselijk.

Circus

De woede en ontzetting is begrijpelijk. Mikael is vermalen in systeemfouten, al willen sommige mensen graag cognitief dissonant beweren dat de moeder van Mikael de boze genius is. Onrechtvaardigheid maakt compassie los en compassie is bijziend en zoomt in. Iedereen wil Mikael helpen; zelfs zij die roepen om een strenger asielbeleid. Minister Faber daarentegen 'houdt haar rug recht' en voert als een circusdompteur de PVV kiezers als hongerige leeuwen een stukje vlees, omdat ze ook wel weet dat asielinstroom niet iets is wat je simplistisch vanuit Nederland regelt, maar wat door de mate van oorlog en ellende bepaald wordt. Mikael en zijn moeder zijn wanhopig. En velen leven mee.

Trauma

Het woord 'trauma' circuleert all over op sociale media. Nou is het überhaupt erg in, om alles wat mensen voelen en ervaren op traumatische kinderervaringen terug te herleiden, in plaats gedeeltelijk onder reguliere levenspech te scharen. Velen weten het: dit zal Mikael voor eeuwig traumatiseren. Zeker, het gevoel niet welkom te zijn, als onwenselijk kind weggestuurd te worden, zal sporen achterlaten op de ziel van Mikael. Onvrijwillige migratie is

naar. Maar er is een andere kant. Hoezeer ik ook met elke vezel in mijn lijf hoop, dat een magische kracht binnendringt in het Harry Potter kasteel van Minister Faber en tot verblijf van Mikael zal leiden, vind ik dat we Mikael en alle andere kinderen die migreren te kort doen door hen een trauma aan te praten

Third Culture Kids

Third Culture Kids - een term van de antropologen John en Ruth Useem uit 1950 - zijn kinderen die opgroeien in een ander land dan hun ouders en veel omgaan met kinderen die hetzelfde meemaken. Ze spreken twee- of meer talen en switchen tussen tenminste drie culturele modellen. First culture refereert aan de cultuur van de ouders en de 'moedertaal'. Second culture aan het land waarin ze leven. Third culture is de cultuur die er is met kinderen uit al die verschillende landen waarmee ze optrekken, en die haar eigen codes en wetten kent. Er zijn steeds meer Third culture kids op deze wereld. Kinderen van arbeidsmigranten en expats, kinderen van vluchtelingen, kinderen van ouders in tijdelijke militaire, medische, zendings- en onderwijskundige functies.

Interessante kinderen

Third culture kids zijn mooie kinderen. Het brengt een aantal psychologische effecten mee, die een uitzonderlijke goede startpositie in het leven geven. In verschillende onderzoeken werd gevonden dat Third culture kids hoog scoren op: tolerantie en makkelijke omgang met heel diverse mensen, emancipatie en gendergelijkheid, reflectief vermogen op de eigen identiteit en emoties, snelle hechting en aanpassing aan nieuwe situaties, kunnen switchen van perspectief, interpersoonlijke sensitiviteit en snelle taalverwerving. Veel Third culture kids gaan werken in business, diplomatieke functies en projecten in duurzaamheid en samenlevingsopbouw. Third culture kids hebben ook uitdagingen: ze hebben meer last van gevoelens van ontheemding een eenzaamheid, ze ervaren meer verwarring rondom waarden en politieke identiteit, ze hebben moeite met leven in een mono-culturele omgeving, ze hebben gebrek aan kennis over hun woonomgeving en land van herkomst van hun ouders, vrouwelijke third culture kids gaan moeilijker langdurige relaties aan op latere leeftijd en krijgen later of geen kinderen. Op internationale scholen krijgen kinderen onderricht in de coping met het zijn van een Third culture kid; wat preventief werkt tegen de mentale uitdagingen.

Support

Third culture kids zijn interessante kinderen. Met bewondering heb ik gadeslagen hoe de drie kids van een vriendin op de leeftijd van Mikael emigreerden naar Curacao, en nu weer terug zijn. Ook zij waren overgeleverd aan de ambities van hun ouders en kozen er niet zelf voor. Het zijn prachtige volwassenen geworden, met een rijke internationale school- en studie loopbaan, waar de wereld voor open ligt. Dat kan Mikeal ook worden. Onontbeerlijk daarbij is een sterk support system. Laten we hopen dat er in Armenië een lieve docent op de school van Mikael is, die snapt dat hij erg moet wennen. Dat er nieuwe vrienden zijn en af en toe nog een Nederlands boek. Dat Mikael andere kids om zich heen vindt, die snappen hoe het is om in twee culturen op te groeien en daar mooie gesprekken over kan voeren. De moeder van Mikael speelt daar een belangrijke rol in. Maar 'wij' ook. Laten we Mikael niet nu voorbarig zijn trauma aanpraten. Maar geloven in de kracht van dit kind. Armenië is een - voor de meeste mensen - veilig land. Met een economische groei van rond de 7%. Een groeiende business- en toeristensector. Ik hoop dat we Mikael ooit terug zien. Als expat. In een prachtfunctie. Goed

geaard. Flexibel. Meertalig. En met een stel kids aan zijn arm die Armeens, Engels en Nederlands spreken.

dr. Danielle Braun is antropoloog en werkte voorheen als directeur van meerdere asielzoekerscentra